

Sygn. akt: II AKa 221/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Grzegorz Wątroba (spr.)
Sędziowie	SA Marcin Ciepela SA Rafał Doros
Protokolant	Agnieszka Bargieł

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku Katarzyny Pacek-Pielki

po rozpoznaniu w dniach 11 sierpnia 2021 r., 8 września 2021 r., 8 listopada 2021 r., 20 grudnia 2021 r. oraz 31 stycznia 2022 r. sprawy

1. **M. M. (1)**, s. P. i I., ur. (...) w R. oskarżonego czyn z art. 280 § 2 k.k. i inne
2. **M. K.**, s. B. i Ł., ur. (...) w W. oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i inne
3. **K. K. (1)**, s. H. i K., ur. (...) w R. oskarżonego o czyn z art. 280 § 2 k.k. i inne

na skutek apelacji obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 2 grudnia 2020 roku, sygn. akt III K 37/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) w punkcie 1 obniża karę wymierzoną oskarżonemu K. K. (1) do 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,
- b) w punkcie 3 uniewinnia oskarżonych M. M. (1), M. K. i K. K. (1) od popełnienia czynu zarzucanego im odpowiednio w punktach III, VI i X części wstępnej wyroku, a kosztami procesu w tej części obciąża Skarb Państwa,
- c) uchyla punkty 4 i 5,
- d) na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary wymierzone oskarżonym w punktach 1 i 2 zaskarżonego wyroku i orzeka kary łączne:
  - wobec oskarżonego M. M. (1) w wymiarze 8 (osiem) lat pozbawienia wolności,
  - wobec oskarżonego K. K. (1) w wymiarze 8 (osiem) lat i 2 (dwa) miesiące pozbawienia wolności,

- wobec oskarżonego M. K. w wymiarze 5 (pięć) lat pozbawienia wolności,

e) na mocy art. 63 § 1 i 5 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet orzeczonych wyżej kar łącznych okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie tj.:

- oskarżonemu M. M. (1) okres od dnia 20 września 2016r. godz. 19.40 do dnia 20 sierpnia 2018r. godz. 19.40 oraz od dnia 24 sierpnia 2018r. godz. 19.40 do dnia 31 stycznia 2022r.,

- oskarżonemu M. K. od dnia 7 października 2020r. godz. 17.20 do dnia 31 stycznia 2022r.,

- oskarżonemu K. K. (1) od dnia 28 marca 2021r. godz. 10.40 do dnia 31 stycznia 2022r.,

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Rybniku) na rzecz adw. A. B., adw. T. K. i adw. M. M. (2) kwoty po 1.328,40 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia osiem złotych czterdzieści groszy), w tym 23% VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu odpowiednio oskarżonych M. M. (1), M. K. i K. K. (1) w postępowaniu odwoławczym,

4. zwalnia oskarżonych M. M. (1), M. K. i K. K. (1) z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Marcin Ciepela SSA Grzegorz Wątroba SSA Rafał Doros

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 221/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Rybniku z dnia 2 grudnia 2020r. sygn. akt III K 37/20			

1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,	

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.	M. M. (1) M. K. K. K. (1)	Zatrudnienie M. M. (3) w WSS Nr (...) w R. w okresie od 1.01.2017r. do 12.04.2021r., na stanowisku sprzątającej w dziale Higieny Szpitalnej (Oddział Neonatologiczny). Dot. czynu pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku).	Pismo z WSS Nr 3.	4223
2.1.1.2.	M. M. (1) M. K. K. K. (1)	Doznanie obrażeń przez L. M., a w tym złamanie części dalszej przedramienia prawego i wykonanie w dniu 26 maja 2016r. zdjęć RTG podczas badania pokrzywdzonego. Dot. czynu z pkt 2 zaskarżonego wyroku	Pismo z dnia 20.08.2021r. wraz z płytą CD.	4217 - 4218
Obraz radiologiczny.	4218			
Uzupełniająca opinia sądowo-lekarska z dnia 15.09. 2021r.	4241-4245			
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.2.1.	M. M. (1) M. K. K. K. (1)	Możliwość wpływu M. M. (3) na treść dokumentacji medycznej, z uwagi na fakt zatrudnienia w szpitalu, w którym udzielono pomocy medycznej pokrzywdzonemu L. M.. Dot. czynu z pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku.	Pismo z WSS nr (...) w R.	4223
2.1.2.2.	M. M. (1) M. K. K. K. (1)	Spowodowanie obrażeń ciała stwierdzonych u K. S. w związku ze zdarzeniem z 25/26 maja 2016r. nie przez oskarżonych, a przez D. W..	Pismo KMP w R.	4267
Pismo KP w P.	4268, 4275			
Pismo PR w W.	4279			
akta PR 3 Ds 353.2016	4292			
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1	Pismo WSS Nr (...) w R. z dnia 27 sierpnia 2021r. dot.	Sąd uznał dowód za wiarygodny, albowiem ma on charakter		

	zatrudnienia M. M. (3)	obiektywny i brak jest podstaw do jego kwestionowania. Nie był też kwestionowany przez strony postępowania.	
2.1.1.2	<p>Pismo z dnia 20.08. 2021r. wraz z płytą CD.</p> <p>Obraz radiologiczny z badania RTG</p> <p>Uzupełniająca opinia sądowo-lekarska z dnia 15.09. 2021r.</p>	<p>Dowody te są wiarygodne, gdyż mają charakter obiektywny i potwierdzają fakt, iż w dniu 26 maja 2016r. stwierdzono u pokrzywdzonego L. M. m.in. złamanie części dalszej przedramienia prawego, a nadto, że dokumentację medyczną dotyczącą obrażeń ciała pokrzywdzonego sporządzono m.in. na podstawie badania RTG, które wykonano w czasie badania pokrzywdzonego w WSS Nr (...) w R.. Ponadto korespondują one z zeznaniami pokrzywdzonego L. M..</p>	
1.1.6.	<p><i>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla</i></p>		

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
2.1.2.1	Pismo WSS Nr (...) w R.	Dowód nie potwierdził sugerowanej przez oskarżonego M. M. (1) okoliczności, albowiem samo zatrudnienie M. M. (3) w szpitalu, nie daje żadnych racjonalnych podstaw do uznania, iż miała ona wpływ na rzetelność sporządzonej dokumentacji medycznej związanej z badaniem pokrzywdzonego L. M. w dniu 26 maja 2016r. i stanowi jedynie gołosłowną tezę oskarżonego.	
2.1.2.2	Pismo KMP w R. z dnia 13.11.2021r., Pismo KP w P. z dnia 17.11.2021r. i z dnia 24.11.2021r. oraz pismo Prokuratury Rejonowej w Wodzisławiu Śląskim wraz z aktami sygn. 3 Ds 353.2016	Z treści tych dowodów nie wynikają żadne okoliczności, które podważyłyby prawidłowość ustaleń Sądu I instancji, który nie kwestionował, iż relacja partnerska K. S. i D. W. miała burzliwy charakter i doszło do uszkodzenia ciała K. S. ze strony D. W. w dniu 24.04.2016r., a także dochodziło	

		do samookaleczeń pokrzywdzonej. Nie podważają one również prawdziwości zeznań K. S. co do przebiegu zdarzenia w nocy 25/26 maja 2016r. zwłaszcza, że w sprawie sygn. 3 Ds 353.2016 nie była ona przesłuchiwana na okoliczność doznania obrażeń ciała stwierdzonych u niej w dniu 26 maja 2016r.	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt 1-8 apelacji obrońcy osk. M.M. (1), pkt 4 i 6 apelacji obrońcy osk. M. K. oraz pkt 1a i b apelacji osk. K.K. (1))	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Niezasadne były podniesione przez wszystkich obrońców zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych, skoro ocena dowodów ujawnionych na rozprawie, a dokonana przez Sąd Okręgowy, nie wykazuje zdaniem Sądu odwoławczego dowolności i nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów chronionej przepisem art. 7 k.p.k. Przypomnieć należy, że apelacja zarzucająca błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest skuteczną tylko wówczas, gdy jej autor wykaże, że ustalenia dokonane przez sąd orzekający są wbrew wskazaniam wiedzy, zasadom doświadczenia życiowego bądź wyciągnięte z nich wnioski sprzeczne są z prawidłami logicznego rozumowania, względnie wskaże, jakie fragmenty poczynionych ustaleń nie znajdują odzwierciedlenia w ujawnionych dowodach albo jakie istotne dowody

zostały pominięte przy dokonywaniu oceny materiału dowodowego. A tego żaden ze skarżących nie zdołał uczynić skutecznie, przedstawiając jedynie swoją wersję oceny zebranych w sprawie dowodów.

Nie można przy tym zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych, jeśli sąd je rozważył i odrzucił na płaszczyźnie art. 7 k.p.k., jako niewiarygodne. Trzeba przy tym wyraźnie podkreślić, że odrzucenie przez sąd pewnych dowodów w końcowej ocenie, przy jednoczesnym uwzględnieniu innych dowodów, stanowi uprawnienie sądu dokonującego ustaleń faktycznych z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów. Swoje stanowisko i podjęte rozstrzygnięcia Sąd meriti bowiem dokładnie przedstawił oraz przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach wyroku zgodnie z wymogami

art. 424 k.p.k.,
albowiem
sporządzone przez
Sąd Okręgowy
uzasadnienie
zaskarżonego
wyroku w sposób
należyty wyjaśnia
podstawy faktyczne
orzeczenia
wskazując, na fakty
i okoliczności, które
zostały
udowodnione oraz
określa dowody,
na których oparto
przedmiotowe
ustalenia, a także
wymienia powody,
które legły u
podstaw
częściowego
zakwestionowania
wyjaśnień
oskarżonych, co
do okoliczności i
przebiegu
inkryminowanych
zdarzeń oraz roli,
jaką odegrał każdy
z oskarżonych w
przedmiotowym
zdarzeniu.

W zasadniczej części
obrońcy
oskarżonych M. M.
(1), K. K. (1) i M. K.
podniesione zarzuty
w zakresie błędnych
ustaleń faktycznych,
zbudowali na bazie
krytyki przyjęcia
przez Sąd meriti
jako wiarygodnych,
dowodów
obciążających
oskarżonych, a
wśród nich przede
wszystkim zeznań

pokrzywdzonych K. S. i L. M., a także świadków wskazanych przez sąd, a w szczególności D. W., S. Z. i K. M.. Stanowisko skarżących nie zasługiwało jednak na aprobatę Sądu Apelacyjnego, gdyż Sąd meriti - uwzględniając całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego - był w pełni uprawniony do wyrażonej w pisemnych motywach oceny dowodów, którym dał wiarę, a argumentacja zawarta w apelacjach wszystkich trzech obrońców, stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu. Zrozumiała jest przy tym rola obrońców, którzy opierając się na wybiórczym powoływaniu dowodów lub ich fragmentów, próbują nadać niektórym szczegółom zbyt doniosłe znaczenie, jednak próby te nie wytrzymują konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego, który trafnie został

oceniony przez Sąd Okręgowy.

Wszyscy obrońcy oskarżonych odwołując się w sposób bardzo selektywny do poszczególnych dowodów oraz ich części (np. fragmenty wyjaśnień czy zeznań) i formułując oceny związane z rzekomymi niedostatkami materiału dowodowego, utracili z pola widzenia całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz płynące z niego wnioski. Tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku, odnosząc się kompleksowo do wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń, nie pozostawia wątpliwości, iż każdy z oskarżonych tj. M. M. (1), M. K. i K. K. (1), zachowaniem swym zrealizowali znamiona ustawowe czynów przypisanych każdemu z nich w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku.

Formułując powyższe uwagi podkreślić należy, iż wszystkich przywołanych przez Sąd I instancji ustaleń i powołanych na ich poparcie dowodów, skarżący zdają się nie zauważać, opierając swe rozbudowane i całkowicie chybione zarzuty wyłącznie na tej części wyjaśnień oskarżonych M. M. (1), K. K. (1) i M. K., które przez Sąd a quo zostały całkowicie zdezawuowane, względnie na fragmentach zeznań świadków, w sytuacji gdy całościowa ich wymowa prowadzi do wniosków odmiennych.

Przypomnieć należy skarżącym, iż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom Sądu meriti innej, odmiennej oceny dowodów czy też alternatywnego do ustalonego przez Sąd I instancji poglądu, nie może automatycznie prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak: Sąd Najwyższy I

KR 197/74, OSNKW 1975, nr 5, poz. 58). Skarżący powinni w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody skutecznie wykazać, jakie błędy natury faktycznej lub logicznej, czy też jaka sprzeczność z zasadami doświadczenia życiowego powodowały, iż ustalenia Sądu I instancji były w okolicznościach rozpoznawanej sprawy błędne. Zadaniu temu żaden z obrońców oskarżonych nie sprostął, formułując zarzuty, stanowiące wyłącznie gołosłowną polemikę z opartymi na prawidłowo ocenionych dowodach ustaleniami sądu.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia Sądu meriti, co do zaistnienia i przebiegu zdarzeń z 25/26 maja 2016r. przypisanych M. M. (1), K. K. (1) i M. K. w pkt 1 i 2 zaskarżonego wyroku oraz roli każdego z oskarżonych. Należy też zwrócić uwagę, iż Sąd I instancji nie przyjął bezkrytycznie

zapropnowanej w
akcie oskarżenia
oceny
przedmiotowych
zdarzeń, ale w
oparciu o rzetelnie
zebrane w sprawie
dowody, dokonał
prawidłowych
ustaleń faktycznych.
Słusznie też Sąd
Okręgowy nie
przyjął na
prawdziwą,
forsowanej przez
oskarżonego M.
M. (1) wersji,
sprowadzającej się
w istocie do
sugestii o rzekomym
pomówieniu
oskarżonych o
dokonanie
przedmiotowych
przestępstw w
odwecie za
postępowanie karne
prowadzone o
przestępstwo
popelnione na jego
szkodę w dniu 26
maja 2016r. przez
D. W., K. M.
i in. Przypomnieć
bowiem jedynie
należy, że pomocy
medycznej
udzielono
pokrzywdzonej K.
S. w dniu 26
maja 2016r. już
o godz. 5.30, a
więc w momencie,
gdy nie doszło do
popelnienia
przestępstwa na
szkodę M. M. (1),
ani też D. W. nie
mógł wiedzieć czy
uda mu się odnaleźć

M.M. (1) i jaki będzie miało przebieg i skutki planowane zdarzenie. Przez co sugestia o rzekomym intencjonalnym zabezpieczeniu się przez D. W. i pomówieniu oskarżonych o przestępstwa na szkodę L. M. i K. S., jest jedynie gołosłownym twierdzeniem, które stanowi przyjęta linię obrony.

Ponadto fakt zaistnienia i ustalony przez sąd przebieg przedmiotowych zdarzeń w C. logicznie wskazuje na powód zdarzenia objętego prawomocnym już wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26 kwietnia 2018r. w sprawie sygn. V K 2/17, w której postanowieniem z dnia 26 stycznia 2021r. sygn. IV KK 380/19 Sąd Najwyższy oddalił kasacje wniesione przez obrońców.

Prawidłowe ustalenia Sądu I instancji korespondują również z godzinami logowania się telefonów oskarżonych w C., a

także z częściowymi wyjaśnieniami samych oskarżonych, którzy potwierdzili swoją obecność w miejscu przestępstwa i niektóre istotne okoliczności z jego przebiegu. Przy czym nie bez znaczenia jest również fakt, iż oskarżony M. M. (1) swoje pierwsze wyjaśnienia w niniejszej sprawie składał po upływie kilku miesięcy od zdarzenia, a więc dysponował wystarczającym czasem na ich przemyślenie, a mimo to zmieniał w późniejszym czasie podawane wersje przebiegu zdarzenia w sposób sugerujący chęć ich dostosowania do ujawnionych w toku śledztwa dowodów.

W tej sytuacji, wbrew twierdzeniom skarżących wyrok obrońców, Sąd I instancji w sposób prawidłowy i wyczerpujący wykazał powody dla których przyjął sprawstwo i winę oskarżonych M. M. (1), K. K. (1) i M. K. w zakresie przypisanych każdemu z nich w

pkt 1 i 2 przestępstw,
prezentując zarówno
mechanizm
działania
oskarżonych oraz
ich świadomość
co do faktycznych
okoliczności i
charakteru
popelnionych
czynów, prawidłowo
ustalając
okoliczności
wszystkich
przedmiotowych
czynów i dokonując
następnie
prawidłowej ich
oceny oraz
wyciągając na ich
podstawie słuszne
wnioski. Wbrew
twierdzeniom
obrońców Sąd meriti
prawidłowo i
przekonująco
uzasadnił, w jaki
sposób oskarżeni
zrealizowali
znamiona ustawowe
przypisanych
każdemu z nich
przestępstw, a
zachowania w tym
zakresie
oskarżonych,
świadczą o
umyślnym działaniu
oskarżonych.
Trafność
zaskarżonego
wyroku wynika przy
tym z prawidłowych
ustaleń faktycznych,
przez co chybione
były wszystkie
zarzuty
kwestionujące
przyjęte ustalenia.

Zbędne jest też szczegółowe odnośnienie się do każdego z zarzutów sformułowanych przez obrońców, skoro Sąd Apelacyjny w całości zaaprobował zarówno poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia, jak i kompleksową ocenę dowodów prowadzącą do tych ustaleń, jak również motywy, którymi kierował się Sąd meriti, a argumentację skarżących ocenił jedynie w kategorii subiektywnej polemiki z tymi ustaleniami, opartej na wybiórczej ocenie dowodów.

Szczegółowa ocena wszystkich zarzutów obrońców spowodowałaby bowiem konieczność powielania motywów Sądu I instancji.

Sąd zresztą nie czynił swych ustaleń bezkrytycznie przyjmując dowody zaoferowane przez oskarżyciela publicznego, czego przykładem była modyfikacja opisu i kwalifikacji czynów.

Sąd Apelacyjny nie uznał więc żadnego z zarzutów

<p>apelujących wyrok obrońców, kwestionujących prawidłowość ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, w całości aprobując te ustalenia i zaprezentowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ocenę dowodów, które stanowiły podstawę tych ustaleń, przez co odnoszenie się do każdego z tych zarzutów odrębnie, byłoby jedynie zbędnym powieleniem ustaleń i argumentacji przedstawionej przez Sąd meriti .</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.			
<p>Prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen, nie dała podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia żadnego z oskarżonych. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.</p>			
3.2.	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. dot. wniosków dowodowych - nieprawidłowo wskazanych w apelacji jako</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	naruszenie art. 171 k.p.k. (pkt 13 i 14 apelacji obrońcy osk. M.M. (1))		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sposób skrupulatny i prawidłowy, a zebrany materiał dowodowy uznaje się za pełny i wyczerpujący. W ocenie Sądu Apelacyjnego, rzetelnie zebrany w sprawie przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest kompletny i uprawnia do wydania decyzji merytorycznej, albowiem w sposób wystarczający Sąd ten wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, co przeczy sugestii obrońcy oskarżonego M. M. (1) o naruszeniu przepisu 170 § 1 pkt 2 k.p.k. Sąd też nie byłoby konieczności uzupełnienia zebranego materiału dowodowego o			

wskazane przez skarżącego, a wnioskowane wcześniej przez oskarżonego czynności, które mają charakter jedynie poboczny. Całokształt argumentacji przywołanej w uzasadnieniu wyroku przez Sąd meriti, a także treść postanowienia o oddaleniu poszczególnych wniosków dowodowych była trafna.

Nie miał też racji obrońca oskarżonego, zarzucając Sądowi I instancji obrazę przepisu postępowania tj. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., z uwagi na oddalenie wniosku dowodowego o prześwietlenie ręki pokrzywdzonego L. M., który to wniosek wynikał z sugestii oskarżonego M. M. (1), że pokrzywdzony wcale nie doznał złamania przedramienia prawego, a dokumentacja medyczna była nierzetelna, na co wpływ mogła mieć M. M. (3), zatrudniona zdaniem oskarżonego w tym

czasie w szpitalu w R., gdzie udzielano pomocy medycznej pokrzywdzonemu. Pomijając jednak już fakt nieuprawnionego i zupełnie gołosłownego kwestionowania rzetelności dokumentacji medycznej sporządzonej w dniu 26 maja 2016r. w związku z obrażeniami ciała stwierdzonymi u L. M., w toku postępowania zarówno przed sądem I instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym, w sposób wiarygodny ustalono, iż w czasie badania L. M. w dniu 26 maja 2016r. wykonano m.in. badanie RTG kończyny górnej pokrzywdzonego i w oparciu o uzyskany obraz radiologiczny stwierdzono u niego złamanie części dalszej przedramienia prawego, co czyniło zbytecznym powtórne przeprowadzanie takiego samego badania na etapie postępowania sądowego, a sam wniosek zmierzał do przedłużenia postępowania.

Wniosek			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Prawidłowość procedowania nie budzi żadnych zastrzeżeń. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości			
3.3.	Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k., art. 410	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>k.p.k., art. 201 k.p.k. (dot. opinii biegłych)</p> <p>(pkt 1 apelacji obrońcy osk. M. K. oraz pkt 10 - 12 apelacji obrońcy osk. M.M. (1))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut obrońcy oskarżonego co do rzekomego naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. przy ocenie opinii biegłych.</p> <p>Wbrew bowiem twierdzeniom skarżących wszystkie opinie, zwłaszcza po ich uzupełnieniu, były trafne, a poszczególni biegli w sposób rzetelny i jasny wykazali powody, dla których doszli do zaakceptowanych przez Sąd I instancji wniosków.</p> <p>Natomiast analiza całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w tym poszczególnych wyjaśnień</p>			

oskarżonych M. M.
(1) i M. K. – wbrew
twierdzeniom
obrońców
oskarżonych – nie
podważa wniosków
wyrażonych w
kwestionowanych
przez skarżących
opiniach biegłych.
Ponadto każdą
opinię biegłych
ocenia sąd i
to sąd decyduje,
czy jest ona dla
niego zrozumiała
i przekonywująca,
czy odpowiada na
pytania zakreślające
jej przedmiot i
granice, czy jest
wewnętrznie spójna
i niesprzeczna, czy
nie rodzi
wątpliwości co do
jej merytorycznej
trafności. Jeśli w
którejś z powyższych
kwestii sąd
poważnie
uzasadnione
wątpliwości (w
szczególności pod
wpływem
argumentacji stron
postępowania) to
wówczas sąd
decyduje - zgodnie
z dyrektywą art.
201 k.p.k. -
o wezwaniu tych
samyh biegłych,
skonfrontowaniu
biegłych lub o
powołaniu innych
biegłych (por. wyrok
Sądu Apelacyjnego
we Wrocławiu z
dnia 17 lutego 2016
r. sygn. II AKA

13/16). Szczególnie, że powołanie nowych biegłych powinno nastąpić jedynie wówczas, gdyby Sąd sam nie był w stanie rozstrzygnąć wątpliwości związanych z niejasną czy niepełną opinią biegłych (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2014r., sygn. akt WA 1/14). A takich wątpliwości, co do rzetelności i wartości dowodowej kwestionowanej przez skarżących opinii sądowo – lekarskich ani sądowo - psychologicznych, Sąd I instancji nie miał, co zasługuje również na aprobatę Sądu Apelacyjnego. Szczególnie, iż kompleksowa ocena zebranych w sprawie dowodów nie pozwalała na racjonalne przyjęcie, iż zeznania pokrzywdzonej K. S., co do przebiegu zdarzenia w nocy z 25/26 maja 2016r. są niewiarygodne lub aby obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonych L. M. i K. S. w przedmiotowej sprawie, powstały w okolicznościach

<p>innych niż ustalił do Sąd I instancji.</p> <p>Prawidłowo więc Sąd meriti ocenił opinię biegłego lekarza wraz z opiniami uzupełniającymi, a także opinie sądowo – psychologiczne oraz opinię genetyczną, słusznie nie znajdując racjonalnych powodów do ich zakwestionowania oraz dopuszczania dowodu z kolejnej opinii uzupełniającej lub opinii innych biegłych, co czyni w tej części chybionymi twierdzenia obu obrońców.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Prawidłowość procedowania nie budzi żadnych zastrzeżeń. Nie zachodzą również żadne podstawy do</p>		

<p>uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>			
<p>3.4.</p>	<p>Zarzut obrazy prawa procesowego (dot. oceny pozostałych dowodów) tj. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. (pkt 3 i 5 apelacji obrońcy osk. M. K. oraz pkt 2a i b apelacji obrońcy osk. K.K. (1)).</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Niezasadne były zarzuty obrońców oskarżonych M. K. i K. K. (1) powiązane z obrazą przepisów proceduralnych, które w istocie zmierzały do</p>			

zakwestionowania
winy i sprawstwa
każdego z tych
oskarżonych.

Wprawdzie obrońcy
w swych apelacjach
zarzucili zarówno
obrazę przepisów
postępowania, która
miała mieć wpływ na
treść wyroku, jak i
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za jego
podstawę, to w
gruncie rzeczy
skarżący ci
kwestionują
prawidłowość
poczynionych
ustaleń, gdyż ich
zdaniem naruszenie
wskazanych wyżej
przepisów miało
doprowadzić do
błędności ustaleń
faktycznych.

Nie zasługiwały więc
na aprobatę zarzuty
apelacji obrońców,
sugerujące
naruszenie
przepisów art. 7
k.p.k. oraz art.
5 § 2 k.p.k.
poprzez błędną oraz
sprzeczną z zasadą
obiektywizmu ocenę
zgromadzonego w
sprawie materiału
dowodowego.

Wbrew
twierdzeniom
każdego z obrońców,
Sąd I instancji
prawidłowo ustalił
istotne okoliczności
popelnienia czynów
przypisanych

poszczególnym oskarżonym, a w pisemnych motywach drobiazgowo i wyczerpująco przeanalizował zebrany w sprawie materiał dowodowy, dokonując trafnej jego oceny, która całkowicie mieści się w rygorach wynikających z art. 7 k.p.k. i jest oceną wszechstronną oraz bezstronną, nie narusza granic swobodnej oceny, jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Sąd meriti w uzasadnieniu swym szczegółowo wskazał przy tym, na jakich dowodach oparł w tej części swe ustalenia, a także, które dowody i z jakich przyczyn zakwestionował, a wywody przedstawione w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, znajdują pełną aprobatę Sądu ad quem. Zasada wyrażona w art. 410 k.p.k., nakłada bowiem na Sąd

obowiązek uwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu tych okoliczności. Sąd ferując wyrok nie może wydać go na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc tych, które tezę oskarżenia potwierdzają, jak i tych, które ją podważają. Dopiero bowiem wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności może doprowadzić do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń.

Tak właśnie uczynił w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy, co nie tylko umożliwia kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku, ale też upoważnia do stwierdzenia, iż został on wydany w oparciu o całokształt materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, a przedstawiona w uzasadnieniu

orzeczenia ocena dowodów, ma wszechstronny charakter, prowadząc do wykrycia prawdy i poczynienia prawidłowych w tym zakresie ustaleń. Wbrew twierdzeniom skarżących, Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił każdy z dowodów i wcale nie dał bezkrytycznie wiary dowodom wspierającym tezy oskarżenia (czego skutkiem była częściowa zmiana opisu i kwalifikacji, czy częściowe zakwestionowanie zeznań niektórych świadków jak np. S. Z. czy D. W., a i samej pokrzywdzonej K. S.), a swoją decyzję przekonująco przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

W tej sytuacji obszernie i uszczegółowione w zarzutach apelacji argumenty skarżących nie zasługiwały na aprobatę w toku kontroli instancyjnej i stanowiły raczej wyraz polemiki z prawidłowymi

ustaleniami Sądu I instancji wraz z próbą przekonania do własnej, korzystnej dla oskarżonych interpretacji faktów.

Niezasadny był również wskazany przez obrońcę oskarżonego K. K. (1) zarzut naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., albowiem nie przyznanie się oskarżonego do winy - podobnie jak sytuacja odwrotna - stanowi fakt procesowy równoprawny z innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami. Podlega zatem jako taki konfrontacji z pozostałymi, a skoro zgromadzone w sprawie dowody przeciwne wskazywały na konieczność uznania wyjaśnień oskarżonych za niewiarygodne, sąd orzekający swoje ustalenia oparł właśnie o dowody pozostające w stosunku do relacji poszczególnych oskarżonych w opozycji. Nie uchybił Sąd Okręgowy tym samym regule wynikającej z treści art. 5 § 1 i 2 k.p.k., albowiem zasady domniemania

<p>niewinności oraz rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego znajdują zastosowanie w procesie jedynie dopóty, dopóki poddane kompleksowej ocenie dowody nie pozwalają na sformułowanie ostatecznego wniosku o nie budzącej wątpliwości winie i sprawstwie.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych albo o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Postępowanie dowodowe zostało bowiem przeprowadzone przez Sąd Okręgowy w sposób skrupulatny i prawidłowy, a zebrany materiał</p>		

dowodowy uznać należy za pełny i wyczerpujący. W ocenie Sądu Apelacyjnego, rzetelnie zebrany w sprawie przez Sąd I instancji materiał dowodowy jest kompletny i uprawniał do wydania decyzji merytorycznej, albowiem w sposób wystarczający Sąd ten wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy, co przeczy sugestii obrońcy oskarżonych o naruszeniu przepisów proceduralnych. Sąd też nie było konieczności uzupełnienia zebranego materiału dowodowego o wnioski wnoszone przez strony czynności np. w postaci odczytania protokołu przesłuchania świadka z innego postępowania, które miałyby charakter jedynie poboczny.

Chybiony jest również zarzut wszystkich obrońców, że Sąd I instancji ustalił winę i sprawstwo każdego z oskarżonych na podstawie domniemania, a nie wnioski wnoszone w oparciu o zebrany

w sprawie materiał dowody, albowiem Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy, wystarczający, a przede wszystkim przekonujący wykazał powody, dla których był uprawniony do wydania wyroku skazującego wobec wszystkich tych oskarżonych.

Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia. Brak konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

3.5.

Zarzut **obrazy**
prawa
materialnego

tj. art. 280 § 1 k.k.

(pkt 4 apelacji
obrońcy osk. K.K.
(1))

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego K. K. (1) sugerujący rzekomą obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 280 § 1 k.k. podniesiony w apelacji. Odnosząc się do tego zarzutu apelacyjnego wskazać należy, iż obraza przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.) polega na błędnym zastosowaniu lub niezastosowaniu przepisu prawa materialnego, gdy są to przepisy o charakterze stanowczym, tzn. nakazujące lub zakazujące stosowania przepisów prawa materialnego. Natomiast z treści uzasadnienia apelacji (str. 16) wynika, że obrońca kwestionuje w istocie prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych, ale te w całości zasługują na aprobatę sądu odwoławczego.</p>	

Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego K.K. (1) od czynu popełnionego na szkodę L. M..	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy. Prawidłowo zakwalifikował też czyny przypisane oskarżonym, a swoją decyzję wystarczająco uzasadnił. Nie doszło więc do obrazy prawa materialnego w zakresie czynów przypisanych każdemu z tych oskarżonych. Dotyczy to zarówno podstawy prawnej skazania oraz podstawy prawnej wymiaru kary.</p> <p>Nie miał racji obrońca zarzucając obrazę przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę prawną skazania</p>		

<p>poszczególnych sprawców za czyny przypisane w odpowiednich punktach wyroku Sądu I instancji, gdyż Sąd odwoławczy w całości aprobuje w tej części stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku.</p>			
<p>3.6.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary poprzez nieuwzględnienie faktu wyeliminowania art. 275 § 1 k.k. wobec oskarżonego M. K.</p> <p>(pkt 2 apelacji obrońcy osk. M. K.)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Chybiony był zarzut podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. K. o rzekomej rażącej surowości orzeczonej kary jednostkowej pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w pkt 1 zaskarżonego wyroku poprzez nieuwzględnienie, iż przy ponownym rozpoznaniu sprawy</p>			

czyn ten nie został zakwalifikowany z uwzględnieniem przepisu art. 275 § 1 k.k., tak jak wynikało to z poprzedniego wyroku, który został uchylony przez sąd II instancji. W realiach niniejszej sprawy, uwzględniając prawidłowe ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji, fakt, że w podstawie prawnej skazania nie przyjęto kumulatywnej kwalifikacji prawnej czynu z uwzględnieniem przepisu art. 275 § 1 k.k., nie miał istotnego wpływu na wymiar kary, która została orzeczona na podstawie art. 280 § 2 k.k., tak samo zresztą jak w poprzednim, uchylonym wyroku Sądu I instancji. Należało bowiem mieć w polu widzenia proporcjonalność pomiędzy wyeliminowanym z opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. K. faktem związanym z kradzieżą dowodu osobistego pokrzywdzonej, a istotą i okolicznościami

przypisanego mu w pkt 1 przestępstwa.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary za czyn przypisany osk. M. K. w pkt 1.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu M. K. karę za czyn przypisany w pkt 1, prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co również znalazło pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego.		
3.7.	Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 85a k.k. i 86 § 1 k.k. w zw. z art. 6 k.p.k. co do kary łącznej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	(pkt 9 apelacji obrońcy osk. M. K.)		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Z uwagi na reformatoryjny charakter orzeczenia Sądu odwoławczego, związany z częściowym uniewinnieniem oskarżonych od jednego z zarzucanych im czynów, a także orzeczenia wobec oskarżonych nowych kar łącznych w niższym rozmiarze niż wynikało to z treści zaskarżonego wyroku, zarzut ten stał się nieaktualny.</p> <p>Ponadto wobec M. K. zachodzi obecnie podstawa do wydania wyroku łącznego, w którym na nowo zostanie ukształtowana kara łączna z uwzględnieniem kary za czyn, który był objęty poprzednim wyrokiem w części, która uprzednio została utrzymana w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 października</p>			

2018r. sygn. II AKa 276/18.		
Wniosek		
Wniosek o złagodzenie kary łącznej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Pomimo, że wniosek o złagodzenie kary okazał się skuteczny, to jednak nastąpiło to nie z tych powodów, które zostały wskazane w apelacji skarżącego,		
3.8.	Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 443 k.p.k. (pkt 5 apelacji obrońcy osk. K.K. (1))	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Z uwagi na reformatoryjny charakter orzeczenia Sądu odwoławczego, związany z częściowym		

uniewinnieniem oskarżonych od jednego z zarzucanych im czynów, a także orzeczenia wobec oskarżonych nowych kar łącznych w niższym rozmiarze niż wynikało to z treści zaskarżonego wyroku, zarzut ten stał się nieaktualny.

Ponadto wobec K. K. (1) zachodzi obecnie podstawa do wydania wyroku łącznego, w którym na nowo zostanie ukształtowana kara łączna z uwzględnieniem kary za czyn, który był objęty poprzednim wyrokiem w części, która uprzednio została utrzymana w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 października 2018r. sygn. II AKa 276/18.

Wniosek

Wniosek o złagodzenie kary łącznej wobec K. K. (1).

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo

zasadny albo niezasadny.			
Pomimo, że wniosek o złagodzenie kary okazał się skuteczny, to jednak nastąpiło to nie z tych powodów, które zostały wskazane w apelacji skarżącego .			
3.9.	<p>Zarzuty dotyczące czynu przypisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku (art. 288 § 1 k.k.)</p> <p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych</p> <p>(pkt 9 obrońcy osk. M.M. (1) i pkt 1c obrońcy osk. K.K. (1))</p> <p>Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.</p> <p>(pkt 7 apelacji obrońcy osk. M. K. oraz pkt 2c apelacji obrońcy osk. K.K. (1))</p> <p>Zarzut rażącej niewspółmierności kary</p> <p>(pkt 8 apelacji obrońcy osk. M. K.)</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo
niezasadny

Pomimo odmiennie sformułowanych i opartych o różne podstawy odwoławcze zarzutów, rację mieli obrońcy wszystkich trzech oskarżonych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 3 zaskarżonego wyroku.

Wprawdzie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone przez Sąd I instancji rzetelnie i zgromadzono wszystkie dostępne sądowi dowody, to w ocenie Sądu Apelacyjnego, mimo prawidłowych ustaleń, że wszyscy oskarżeni przebywali w pobliżu miejsca uszkodzenia samochodu pokrzywdzonego i to w czasie, gdy do tego uszkodzenia doszło, to jednak brak jest wystarczających podstaw do przypisania sprawstwa wszystkim trzem oskarżonym, a to z powodu uzasadnionych i niedających się usunąć wątpliwości co do sprawstwa

każdego z nich.
Wprawdzie Sąd
I instancji nie
naprowadził na te
wątpliwości, ale
też przemilczał w
pisemnych
motywach
uzasadnienia,
dlaczego przyjął, że
to wszyscy trzej
sprawcy dokonali
tego czynu, albo
że wszyscy trzej
zdarzenie to
obejmowali swoją
świadomością i
zamiarem.
Szczególnie, że już
co do czynności
polegających na
doprowadzeniu
pokrzywdzonej do
obcowania
płciowego, Sąd
Okręgowy przyjął
przecież eksces
jednego ze
sprawców, a więc
i w tym drugim
przypadku nie był
on niemożliwy.
Natomiast, o ile
udział i rola każdego
z oskarżonych w
czynach
popelnionych na
szkodę K. S. i L. M.
mogła być ustalona
już chociażby na
podstawie zeznań
samych
pokrzywdzonych,
które to dowody Sąd
I instancji ocenił
w konfrontacji z
całością
zgromadzonego
materiału
dowodowego, o tyle

samego momentu uszkodzenia samochodu nie widział ani pokrzywdzony D. W., ani też pozostali świadkowie. A sama zbieżność czasowa obecności oskarżonych w pobliżu miejsca, gdzie doszło do uszkodzenia pojazdu, nie jest wystarczająca do przyjęcia współsprawstwa wobec wszystkich oskarżonych, a nie zdołano także ustalić, który z nich, albo którzy, dokonali uszkodzeń. Nie można też wykluczyć sytuacji, że uszkodzenia pojazdu dokonał np. ostatni ze sprawców wychodzących z domu L. M. (bez względu na to, kto nim był), a idący wcześniej tego nawet nie zauważyli. O ile bowiem do zdarzeń w domu L. M., na różnych etapach postępowania oskarżeni częściowo się przyznali, o tyle o uszkodzeniu samochodu żaden z nich na żadnym etapie procesu nigdy nie wspominał.

Wprawdzie współsprawca działający w ramach animus auctoris nie

musi bezpośrednio realizować czynności czasownikowej danego typu czynu, nie mniej jednak musi sam wykonać określoną czynność, która stanowi istotny wkład w realizację tego czynu, a więc taką, która pozwala hipotetycznie przyjąć, że przez odstąpienie współdziałającego, czyn w ogóle nie byłby popełniony lub popełniony w inny sposób. Tym samym przy ocenie współsprawstwa, nacisk położyć należy na charakterze przestępczego porozumienia, jego związku z planem i podziałem ról oraz istotności działania z punktu widzenia skutecznej realizacji wspólnego zamiaru.

Podstawowymi elementami współsprawstwa są wspólne wykonanie znamion czynu zabronionego oraz zachodzące między współsprawcami porozumienie. Termin „wspólnie” ma charakter przedmiotowy i opisuje sytuacje, gdy do realizacji znamion czynu zabronionego

dochodzi przez
dopełniające się
zachowania
poszczególnych
osób. Drugim z
elementów
konstruujących
współsprawstwo jest
porozumienie, które
charakteryzuje się
akceptacją wspólną
realizacji znamion
typu czynu
zabronionego. Może
mieć ono charakter
sformalizowany
bądź jedynie
dorozumiany,
wymagający jedynie
świadomości
wspólnego działania
występującej u
współsprawców.
Porozumienie może
poprzedzać
popelnienie czynu
zabronionego, ale
także może
występować już w
trakcie realizacji
znamion typu, gdy
do realizującego
znamiona typu
czynu zabronionego
sprawcy dołącza
inna osoba. Dopiero
z momentem
przystąpienia do
porozumienia lub
zawarcia
porozumienia
zachowania osób w
nim uczestniczących
można potraktować
jako
współsprawstwo.
Nie ma więc
możliwości
pociągnięcia do
odpowiedzialności

karnej za zachowania pozostałych współsprawców podjęte przed przystąpieniem do porozumienia i rozpoczęciem wspólnej realizacji znamion typu czynu zabronionego. Poza porozumieniem dodatkowym warunkiem współsprawstwa, pozwalającym w szczególności na odróżnienie go od pomocnictwa, jest tzw. animus auctoris, a więc postrzeganie czynu popełnianego wspólnie z innymi osobami jako własnego - współsprawca musi odczytywać całość działań objętych porozumieniem jako własne, a nie cudze przedsięwzięcie”.

Natomiast w niniejszej sprawie, skoro brak jest wystarczających podstaw do przyjęcia, iż pomiędzy wszystkimi oskarżonymi istniało porozumienie, co do uszkodzenia samochodu należącego do D. W. i K. K. (2), a także, że zachowanie każdego z nich stanowiło istotny element

wspólnego działania i dopełniło działanie pozostałych osób oraz, że każdy z nich miał w ogóle wiedzę na temat uszkodzenia samochodu, należało uniewinnić wszystkich oskarżonych od popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k., z uwagi na niedające się usunąć wątpliwości, co do sprawstwa wszystkich oskarżonych.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje też wystarczających podstaw do przypisania tego czynu jednemu lub dwóm sprawcom, albowiem nie ma możliwości ustalenia, który lub którzy z nich przestępstwa tego się dopuścili. Zresztą Sąd I instancji tej okoliczności również nie ustalił, ograniczając się w istocie rzeczy do bardzo rzetelnego ustalenia rodzaju uszkodzeń powstałych w tym pojeździe oraz wyliczenia wysokości szkody. Nie zmienia to jednak faktu, iż Sąd I instancji nie odniósł się w żaden sposób do przyczyn

przypisania tego przestępstwa wszystkim trzem oskarżonym. Natomiast niewątpliwa obecność wszystkich trzech oskarżonych w pobliżu miejsca, gdzie doszło do uszkodzenia samochodu marki (...) i to w czasie, gdy do tego uszkodzenia doszło, nie jest jeszcze równoznaczna z możliwością przypisania sprawstwa za ten czyn wszystkim trzem oskarżonym, w sytuacji gdy nie można wykluczyć, iż czyn ten stanowił eksces jednego lub dwóch sprawców, a nadto nie można wykluczyć, iż pomiędzy oskarżonymi brak było porozumienia w tym zakresie, a jeden lub dwóch z nich mogło nawet samego uszkodzenia nie widzieć, lub też nie godzić się na nie.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie wszystkich oskarżonych od

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

popelnienia czynu z art. 288 § 1 k.k.			
Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Ze wskazanych powyżej względów, zgodnie z regułą wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. należało uniewinnić wszystkich oskarżonych od popelnienia czynu przypisanego im w pkt 3 zaskarżonego wyroku, a zarzuty podniesione w tym zakresie przez skarżących okazały się skuteczne.			
3.10.	Zarzut obrazy prawa materialnego tj. art. 29 ustawy Prawo adwokaturze co do wysokości zasądzonych kosztów obrony z urzędu (pkt 10 apelacji obrońcy osk. M. K., pkt 3 apelacji obrońcy osk. K.K. (1) oraz pkt 15 apelacji obrońcy osk. M.M. (1))	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięzle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo			

zasadny albo niezasadny	
<p>Nie były zasadne zarzuty obrońców oskarżonych, w zakresie, w jakim kwestionowali oni kwotę przyznanego wynagrodzenia za obronę z urzędu w wysokości stawki minimalnej, albowiem przedmiot niniejszego postępowania sądowego, obejmujący tak naprawdę tylko jedno historycznie zdarzenie, mające miejsce w nocy 25/26.05.2016r. w C., w którym brało udział 3 oskarżonych, nie dało podstaw do uznania, iż sprawa była szczególnie zawiła. Obszerność zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikała natomiast z dwukrotnego rozpoznania sprawy przez Sąd I instancji i aktywności procesowej stron, co nie wpływało w istotny sposób na trudność lub czasochłonność czynności obrończych. Natomiast wielość terminów została uwzględniona w łącznej kwocie</p>	

zasądzonego wynagrodzenia.		
Wniosek		
Wniosek o zmianę wyroku i zasądzenie wyższego wynagrodzenia z tytułu udzielonej obrony z urzędu, przy uwzględnieniu 150% stawki minimalnej.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Niezasadność zarzutów obrońców, bez względu na rodzaj podniesionego zarzutu, spowodowała, iż brak było podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w postulowanym przez skarżących kierunku.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
W zakresie nie objętym zmianami wyszczególnionymi w pkt 1 wyroku Sądu odwoławczego, zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonych w całości został utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zdecydowana większość zarzutów skarżących okazała się niezasadna z przyczyn wskazanych w części 3 uzasadnienia i z tego powodu nie mogły być one uwzględnione. Prawdliwość przeprowadzonego postępowania dowodowego,	

właściwa ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz zasadność doboru rodzaju i wysokość orzeczonych kar jednostkowych, przemawiała za utrzymaniem (z wyjątkiem ustalenia wysokości kary wymierzonej K. K. (1) w pkt 1 zaskarżonego wyroku) w mocy zaskarżonego wyroku w części dotyczącej czynów przypisanych oskarżonemu w pkt 1 i 2.

Sąd Okręgowy wymierzając kary jednostkowe poszczególnym oskarżonym (z wyjątkiem kary wymierzonej K. K. (1) za czyn przypisany w pkt 1), prawidłowo uwzględnił wobec każdego z nich odrębnie wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, zgodnie z dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, co również znalazło pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego i zbędne jest

powielanie tych argumentów.

Wymierzając karę łączną wobec oskarżonych, Sąd Okręgowy również prawidłowo rozważył okoliczności przemawiające za korzystnym ukształtowaniem kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji.

Sąd Apelacyjny uznał więc, iż tak określone przez Sąd I instancji wobec oskarżonych kary za poszczególne przestępstwa (z wyjątkiem kary wymierzonej K. K. (1) za czyn przypisany w pkt 1), są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów, a także winy oraz roli w przestępstwie każdego z oskarżonych i spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do tych oskarżonych, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Żadna z kar wymierzonych M. M. (1), K. K. (1)

i M. K. nie jest nadmiernie surowa.

W tej sytuacji, prawidłowość poczynionych ustaleń faktycznych oraz dokonanych na ich podstawie ocen, a także orzeczenie w zakresie okoliczności mających wpływ na rodzaj i wysokość orzeczonych kar, nie dała podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku przez Sąd odwoławczy. Nie zachodzą również żadne podstawy do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Brak przesłanek z art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k. oraz art. 454 k.p.k., które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Przy tej okazji, należy w tym miejscu przypomnieć, iż stopień szczegółowości rozważań Sądu odwoławczego uzależniony jest od jakości oceny dokonanej przez Sąd I instancji.

Jeżeli ta ocena jest wszechstronna, pełna, logiczna i wsparta zasadami doświadczenia życiowego, a więc odpowiada w pełni wymogom nałożonym przez reguły z art. 7 k.p.k., to wówczas Sąd odwoławczy zwolniony jest od drobiazgowego odnoszenia się do zarzutów apelacji, kwestionujących w rzeczywistości taką ocenę. Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał za wystarczające wskazanie głównych powodów niepodzielenia zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, odsyłając do szczegółów uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Jakkolwiek jest rzeczą oczywistą, iż na Sądzie odwoławczym ciąży obowiązek rozpoznania wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, nie oznacza to jednak bezwzględnego wymogu szczegółowego umotywowania każdego argumentu,

albowiem w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez Sąd meriti ocenę dowodów, w związku z czym szczególne odnoszenie się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, byłoby jedynie zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014r. sygn. II KK 180/14, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2009 r. sygn. III KK 381/08 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., sygn. III KK 120/07 z dnia 2 sierpnia 2006 r., sygn. II KK 238/05). Skoro w przedmiotowej sprawie Sąd I instancji sporządził uzasadnienie swego wyroku w taki sposób, iż w pełni odpowiada wymogom z art. 424 § 1 k.p.k., nadto zawiera ono pełną i rzetelną ocenę całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, to Sąd Apelacyjny nie ma potrzeby

<p>jeszcze bardziej szczegółowego, niż to uczynił, odnoszenia się do poszczególnych zarzutów apelacji.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zaskarżony wyrok należało zmienić w zakresie wskazanym w pkt 1 wyroku Sądu Apelacyjnego tj.:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. punkcie 1 obniżono karę wymierzoną oskarżonemu K. K. (1) z 8 do 6 lat pozbawienia wolności; 2. w punkcie 3 uniewinniono wszystkich oskarżonych od popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k.; 3. uchylono punkty 4 i 5 o karach łącznych i zaliczeniu na ich poczet okresów rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonych; 4. orzeczono wobec każdego z 		

oskarżonych nowe
kary łączne w
wymiarze:

- 8 lat
pozbawienia
wolności wobec
oskarżonego M.
M. (1),
- 8 lat i
2 miesiące
pozbawienia
wolności wobec
oskarżonego K.
K. (1),
- 5 lat
pozbawienia
wolności wobec
oskarżonego M.
K.;

5. na poczet
nowych kar łącznych
zaliczono każdemu z
oskarżonych
odpowiednie okresy
rzeczywistego
pozbawienia
wolności w sprawie i
tak:

- osk. M. M.
(1) okres od
20.09.2016r.
godz. 19.40
do 20.08.2018r.
godz. 19.40 oraz
od 24.08.2018r.
godz. 19.40 do
31.01.2022r.;
- osk. M. K. okres
od 7.10.2020r.
godz. 17.20 do
31.01.2022r.;
- osk. K. K.
(1) okres od
28.03.2021r.

godz. 10.40 do 31.01.2022r.	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Ad. 1</p> <p>Konieczność obniżenia kary wymierzonej przez Sąd I instancji K. K. (1) za czyn przypisany w pkt 1, była spowodowana omyłkowym - jak wynikałoby to z analizy pisemnych motywów zaskarżonego wyroku - pominięciem przez Sąd I instancji przepisu art. 197 § 1 k.k. w przyjętej wobec tego oskarżonego kwalifikacji prawnej czynu przypisanego mu w pkt 1 zaskarżonego wyroku. Pomimo bowiem prawidłowych ustaleń faktycznych i treści pisemnego uzasadnienia (str. 23 - 24), w którym Sąd wykazywał, w jaki sposób K. K. (1), bez udziału pozostałych oskarżonych, zrealizował znamiona przewidziane w przepisie art. 197 § 1 k.k., nie odzwierciedlił tych ustaleń w przyjętej</p>	

podstawie prawnej
skazania tego
oskarżonego.

W tej sytuacji,
prawkłowo przyjęty
w opisie czynu
eksces K. K. (1), ale
nie znajdujący swego
odzwierciedlenia w
podstawie prawnej
skazania, skutkował
jedynie możliwością
uwzględnienia tej
okoliczności, jako
wpływającej na
wyższy stopień
społecznej
szkodliwości czynu
niż w przypadku
pozostałych
oskarżonych, ale
nie uprawniało to
do wymierzenia K.
K. (1) istotnie
surowszej od
pozostałych
współsprawców
kary, skoro nie
przyjęto
kumulatywnej
kwalifikacji z art. 197
§ 1 k.k., a brak
było w tym zakresie
apelacji prokuratora
na niekorzyść tego
oskarżonego.

Ad. 2

Konieczność
uniewinnienia
wszystkich
oskarżonych od
popelnienia czynu
z art. 288 § 1
k.k. przypisanego im
pierwotnie
nieprawomocnym
wyrokiem, wynikała

z zastosowania zasady wynikającej z przepisu art. 5 § 2 k.p.k., z powodów wskazanych wyżej w sekcji 3.9.

Ad. 3

Częściowe uniewinnienie wszystkich oskarżonych oraz złagodzenie kary jednostkowej K. K. (1) skutkowało uchynieniem orzeczenia o karach łącznych, a także o zaliczeniu na ich poczet okresów rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Ad. 4

Biorąc pod uwagę i aprobuując wszystkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary łącznej wskazane przez Sąd I instancji, a nadto uwzględniając złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu K. K. (1), Sąd Apelacyjny stosując zasadę asperacji, orzekł wobec każdego z oskarżonych nowe kary łączne tj.

- 8 lat pozbawienia wolności wobec oskarżonego M. M. (1),

- 8 lat i 2 miesiące
pozbawienia
wolności wobec
oskarżonego K. K.
(1),

- 5 lat pozbawienia
wolności wobec
oskarżonego M. K..

Kierując się przy tym
zasadami orzekania
kary łącznej
obowiązującymi do
dnia 23 czerwca
2020r., Sąd
odwoławczy wziął
pod uwagę cele w
zakresie
indywidualnej
prewencji, jakie
kara łączna winna
osiągnąć względem
każdego z
oskarżonych z
osobna, jak również
względem na potrzeby
w zakresie
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa, które
mają
pierwszorzędne
znaczenie przy
wymiarze kary
łącznej. Sąd
Apelacyjny uznał
więc, iż wymierzone
M. M. (1), K.
K. (1) i M.
K. w postępowaniu
odwoławczym kary
łączne,
ukształtowane na
zasadzie asperacji,
odpowiadają
realiom niniejszej
sprawy i mieszczą
się w kryteriach

wymiaru kary łącznej. Sąd II instancji rozważył przy tym zarówno związek przedmiotowy jak i czasowy, jaki zaistniał w odniesieniu do poszczególnych czynów, których sprawstwo i winę przypisano każdemu z tych oskarżonych wymierzając kary jednostkowe.

Uwzględniono również, że obu przypisanych przestępstw wszyscy trzech oskarżeni dopuścili się na szkodę dwojga różnych pokrzywdzonych, sposób działania oskarżonych i rodzaj naruszonego przez nich dobra prawnego.

Jednocześnie Sąd odwoławczy uznał, iż kary łączne w tej wysokości są sprawiedliwe i z pewnością nie są rażąco surowe co do któregośkolwiek z oskarżonych.

Ad. 5

Jednocześnie na poczet nowych kar łącznych zaliczono poszczególnym oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w

niniejszej sprawie, w oparciu o aktualne informacje wynikające z systemu NOE-SAD.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
pkt 3	Orzekając w przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Apelacyjny zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońców tj. adw. A. B., adw. T. K. i adw. M. M. (2) kwoty po 1.328,40 zł, na którą składają się kwoty po 1.080,- złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony		

z urzędu udzielonej
odpowiednio
oskarżonym M. M.
(1), M. K. i K. K.
(1) w postępowaniu
odwoławczym oraz
kwoty po 248,40
zł tytułem zwrotu
podatku VAT.
Podstawą
przyznania
obrońcom
wynagrodzenia za
udzieloną pomoc
prawną w
postępowaniu
odwoławczym, która
nie została opłacona,
był przepis art.
29 ust. 1 ustawy
z dnia 26 maja
1982 r. Prawo o
adwokaturze (Dz. U.
z 2015 r. poz.
615 j.t. z późn.
zm.). Wysokość
wynagrodzenia
adwokackiego, w
tym co do
zwrotu podatku
VAT, ustalono w
oparciu o § 17 ust. 2
pkt 5 oraz § 4 ust.
1-3 Rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości z
dnia 3 października
2016 r. w sprawie
ponoszenia przez
Skarb Państwa
kosztów
nieopłaconej
pomocy prawnej
udzielonej przez
adwokata z urzędu
(Dz.U.2019.18 j.t.).

Jednocześnie z tych
samych przyczyn,
które wskazano

	<p>wyżej w sekcji 3 niniejszego uzasadnienia, brak było podstaw do zasądzenia na rzecz któregokolwiek z tych obrońców wynagrodzenia za postępowanie odwoławcze w wysokości wyższej niż w stawce minimalnej.</p>	
pkt 4	<p>Natomiast na mocy art. 624 § 1 k.p.k. wszystkich oskarżonych z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, mając na uwadze sytuację materialną każdego z nich, a także rozmiar orzeczonych wobec poszczególnych oskarżonych kar pozbawienia wolności.</p>	
7. PODPIS		
SSA Rafał Doros SSA Grzegorz Wątroba SSA Marcin Ciepela		

1.11. zaskarżenia	Granice	
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. M. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo		

	błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# Zmiana

1.12. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego M. K.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący w całości	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. K. (1)
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	wyrok skazujący w całości

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana